

2007
2007
2007

২০০৭

VII Festa de les Arts

VIII



SUMARI

Sumari	2	Categoria - 6è Primària	
Editorial	3	Narració	16
Categoria - 1r Primària		Poesia	16
Ceres	4	Dibuix	17
Pintura	4	Manualitats	17
Plastilina	5	Categoria - 1r Cicle d'ESO	
Vitrall	5	Prosa Català	18
Categoria - 2n Primària		Prosa Castellà	20
Ceres	6	Poesia Català	21
Pintura	6	Poesia Castellà	22
Plastilina	7	Poesia Anglès	22
Vitrall	7	Prosa Anglès	23
Categoria - 3r Primària		Dibuix Color	24
Pintura	8	Dibuix B/N	24
Marc de fotos	8	Tecnologia	25
Auca	9	Fotografia Color - Lliure	26
Plastilina	10	Categoria - 2n Cicle d'ESO	
Categoria - 4t Primària		Prosa Català	27
Pintura	11	Prosa Castellà	28
Dibuix	11	Prosa Anglès	31
Composició paper	12	Dibuix Color	32
Narració	12	Tecnologia	32
Poesia	13	Categoria - Batxillerat	
Categoria - 5è Primària		Prosa Català	33
Dibuix	14	Poesia Català	34
Manualitats	14	Prosa Anglès	35
Narració	15	Categoria - Exalumnes i persones vinculades a l'escola	
Poesia	15	Poesia Català	36
		Poesia Castellà	37
		Fotografia Color	38
		Prosa Català	39

Alguna cosa més que fer festa

La festa de les arts: música, poesia, narrativa, fotografia, pintura, tecnologia ... un deversall de creacions amb les quals expressar i percebre sentiments i emocions. Més enllà de la típica referència a la creativitat, o a l'originalitat, quan fem activitats com les que giren entorn de la festa de les arts, estem incidint també en diverses dimensions que es reforcen en l'educació de les persones. Parlem, en primer lloc, d'una dimensió comunicativa, de l'entrada en contacte amb altres persones a través d'una diversitat de llenguatges, d'una sèrie de pares i mares que a través del gospel generen unes complicitats i expressen unes emocions per a tots aquells que els escoltàvem bocabadats. Hi afegim també una dimensió representativa d'aquells qui a través de l'escriptura, per exemple, es representen a ells mateixos i representen el seu entorn, tot creant conceptes i relacionant-los com ningú encara no ha fet. En tercer lloc, cal comptar també amb la dimensió lúdica que acompanya l'experiència creativa d'aquell qui canalitza emocions i tensions a través de l'art i troba plaer en la creació de mons fantàstics i en l'experimentació de múltiples possibilitats imprevisibles. I finalment, en quart lloc, la dimensió estètica, el bon gust, les preferències, el criteri que es va treballant per poder gaudir de les formes més variades de representació artística. I és que, com deia aquell, no hi ha estètica sense ètica. Com més llenguatges coneixem, més tipus d'intel·ligències posem en joc i més capaços som d'allunyar-nos de la toixarrudesa caparruda que sembla que ens envaeix cada cop més i que impedeix la solució de problemes col·lectius que haurien de ser més fàcils d'arreglar.

Xavier Ambrós
Director Gerent

Els llenguatges artístics són referents culturals molt importants en totes les societats i fonts d'informació privilegiada, també són eines per a la pròpia representació, expressió i comunicació. Els llenguatges musical, visual i plàstic ens permeten compartir i exterioritzar allò que ens uneix com a persones. Són llenguatges universals que ens ajuden a superar les diferències, d'edat, d'origen, de nacionalitat, d'idioma, de color de pell... És per això que des de l'escola i des de les famílies hem d'insistir als nens i nenes que és necessari el seu aprenentatge, mitjançant projectes com ara la Festa de les Arts.

És important compartir referents culturals en una societat com la nostra on cada vegada som més diversos i les nostres procedències s'estenen per tot el món. La nostra escola i els nostres fills i filles han d'incorporar aquestes eines: la pintura, la poesia, la música, totes les arts plàstiques en definitiva, com allò que permet percebre i materialitzar idees, dissenys, fantasies, realitats perquè el llenguatge del futur és diferent, perquè la comunicació està canviant i els pares i mares sabem la dificultat que en algunes ocasions suposa poder i saber parlar i poder entendre, per començar als nostres fills, en un món on les transformacions són profundes i accelerades.

Les arts i les seves formes d'expressió simbòlica proporcionen perspectives diferents i variades sobre la realitat i permeten una interpretació personal, original i enriquidora que ens iguala als altres i per tant que facilita la participació de tots. Coneixis i noies que mai seran enginyers però poder seran uns bons músics i això ho hem de potenciar com a valor de present i de futur. Valorar i veure positivament les arts, més enllà d'una assignatura, com a possibilitat de gaudir la vida, ens apropa a tots al que és més genuïnament humà i a superar barreres, es a dir, a vèncer el missatge del lema: "*Ells en saben i tu no*"

Mercè Chacón
Presidenta de l'AMPA

MODALITAT: Ceres

Alberto Barragán



MODALITAT: Pintura

David Gala



MODALITAT: Plastilina

Valentina Bruno



1r PREMI

MODALITAT: Vitral

Carla Seco



1r PREMI

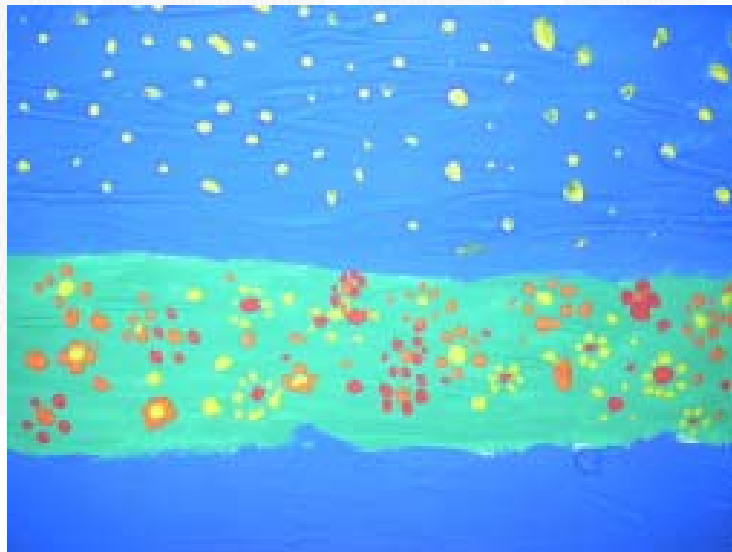
MODALITAT: Ceres

Èlia Calvo



MODALITAT: Pintura

Sirandi Kande



1r PRIMIT

1r PRIMIT

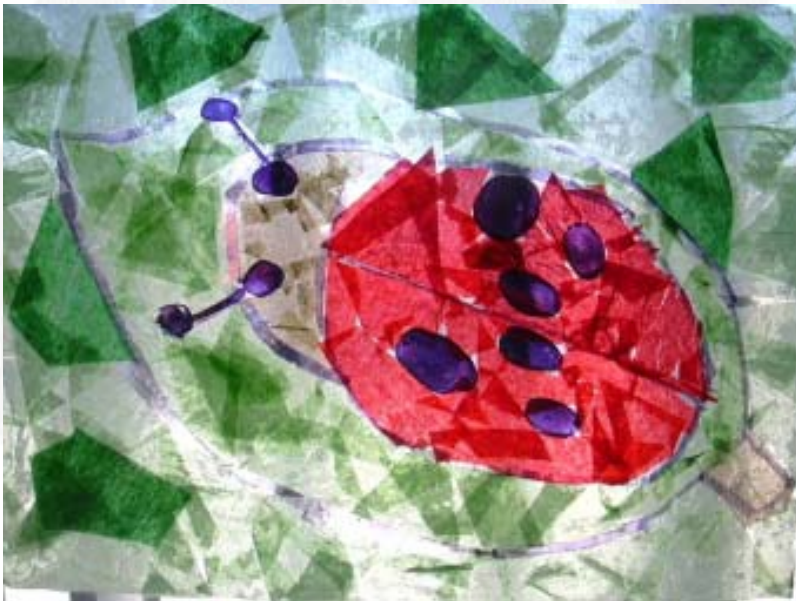
MODALITAT: Plastilina

Mireia Font



MODALITAT: Vitral

Laia Maestre



MODALITAT: Pintura

Maria Castro



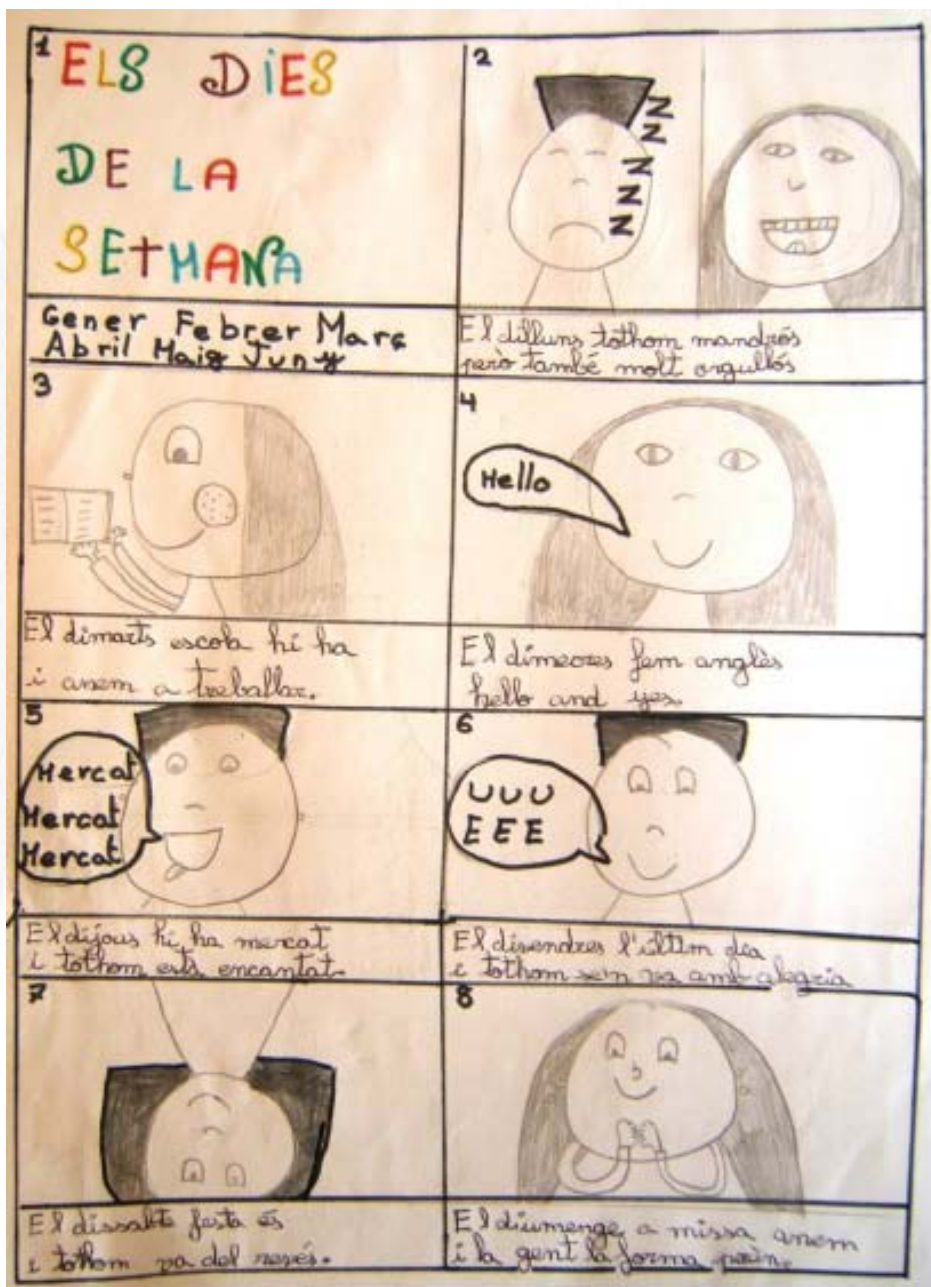
MODALITAT: Marc de fotos

Pau Ramos



1r PRIMÀRIA

1r PRIMÀRIA



MODALITAT: Plastilina

Rubén Barroso



1r PREMIO

MODALITAT: Pintura

Sabrina Houbach



MODALITAT: Dibuix

Paula Gala



MODALITAT: Composició paper

Gemma Janer



MODALITAT: Narració

Mario Castro

L'Ernest era un nen de 10 anys que té molt caràcter. A ell li agradava jugar a bàsquet amb els seus amics. Un dia va dir que ja era bastant tard i se'n va anar a fer una volta pel bosc; de tant caminar es va trobar a l'entrada d'un túnel i ell com que era atrevit, va entrar: tot estava molt fosc, però ell va seguir endavant. Estava amoïnat perquè no veia el final, però va veure una petita llum al final i se'n va anar corrent a tota velocitat. Fins que va sortir del túnel, no sabia on era, estava en mig d'un desert!

L'Ernest va veure a un nen amb una màscara per poder respirar bé i l'Ernest li va preguntar:

- On estic?
- A Catalunya a l'any 2.100, va dir el nen del futur.

Llavors l'Ernest va descobrir que estava en el futur i va preguntar:

- Què ha passat?

El nen del futur va fer una foto del desert i li va donar i li va dir que els homes havien contaminat la terra i per això l'aire està contaminat i és tot un desert, i li va explicar que ell era l'única persona que podia anunciar-ho.

Se'n va anar corrent pel túnel i va veure que queia per un precipici, però es va despertar tot suat i va pensar que tot havia sigut un somni i, tot tranquil, se'n va anar a esmorzar, però, quan va tornar a fer-se el llit, va veure la foto que el nen li havia donat al desert.

"EL CANVI CLIMÀTIC"

El canvi climàtic ha començat,
per culpa nostre que massa hem contaminat.

El resultat pot ser molt dramàtic,
si no lluitem contra el canvi climàtic.

Si el canvi climàtic volem aturar
tots haurem de col·laborar.

Si això continua així, no es podrà aturar
perquè ja serà molt tard.

Per aquest canvi ens hem de preocupar,
perquè si no la vida s'acabarà.

El gel del Pol Nord s'està desfent
per culpa del Sol calent.

si el raig de Sol es queda a la Terra, aviat explotarà,
perquè massa es calentarà.

El dia ja ha passat
però el canvi climàtic encara no s'ha acabat.

Però això encara és pot solucionar, si estalviem, reciclem
i molt ens esforcem.

Aturem el canvi climàtic!!!!

MODALITAT: Dibuix

Arnau Alonso



MODALITAT: Manualitats

Marçal Bellavista



Alba Miras

MODALITAT: Narració

“UNA GOTA D’AIGUA”

Una vegada, un poble del desert, començava a preocupar-se perquè ja feia molt de temps que no plovia per aquella zona. En aquell poble hi havia un nen que podia parlar amb les gotes d’aigua. La seva mare tenia molta set i el nen no volia que morís.

Va començar a cridar:

- Volem aigua, necessitem que plougui, la meva mare morirà!

Va estar-se cridant durant tot un dia sencer. Ningú li va dir res. Al dia següent, es podien veure d’una hora lluny, uns núvols molt grans, molt grisos i amb ganes de deixar anar aigua. Tot el poble, un munt de gent, va treure moltíssims estris per guardar l’aigua.

La pluja es va convertir en tempesta, tot eren llamps. El nen va guardar una gota d’aigua al seu got. El nen li va preguntar:

- Per quin motriu has trigat tant a venir?
- Ara t’explicaré la meva història: costa molt arribar a on vols. Jo era al mar i estava tranquil·la, aquell dia feia molta calor. Quan me’n vaig adonar era als núvols. Uns dies més tard, van començar a caure unes gotes amigues meves i després jo. Havia caigut dins d’un llac i van tornar a passar els dies, un seguit d’un altre.

El sol brillava. Vaig tancar els ulls, ja m’ho esperava. Quan els vaig obrir era als núvols. Els dies eren llargs i quan vaig tornar a caure, vaig anar a parar dins d’un riu. Un dia, després de molts dies deixant-me dur, vaig tenir una sensació estranya: No em movia. Tenia una sensació molt familiar. Era al mar. No va passar més d’una hora i tornava a ser als núvols. Tenia fred Vaig caure en forma de neu en un lloc on hi feia més fred. Ara era gel. El tros de gel va caure al mar i va navegar perdut. cada cop feia més calor. Tornava a ser als núvols. Ara sóc aquí, dins del teu got.

- Si et deixo anar, on aniràs?
- No ho sé. Però no em deixis anar, tota aquesta pluja ha vingut pels teus crits, dóna’m a la teva mare.

Va acabar d’omplir el got i li va donar.

Al llarg de la seva vida, va sentir històries de gotes que formaven part d’un llamp, que formaven part d’inundacions, etc. El nen sempre deia:

- Totes les gotes salven a la gent, les necessitem. No em de malgastar-ne ni una gota!!

Andrea Escartín

MODALITAT: Poesia

“L’AIGUA”

En els mars i els rius et trobes
molt necessària ets
pots estar dins de coves
i caure del cel també.

El teu cicle comença al mar
i tot seguit va al cel
a la muntanya has d’anar
per caure en forma de gel.

Tens tres estats
sòlid, líquid i gasós
no agrades gens als gats
però si a un gos.

Les orelles tots obrim
per escoltar el teu dolç cant
fins i tot quan estem dormint
la teva cantúria sentim.

Ens fas passar la set
quan estem cansats, assedegats
deixes a tothom ben net
i ens treus la pols quan estem suats.

MODALITAT: Narració

Anna Toro

“EL MATERIAL”

Hola, em presento: són la Pinta-pinta i sóc un llapis, però tinc un greu problema... el meu amo, en Joan, ja no em vol, després de passar tants cursos junts (P4, P5, 1r, 2n, 3r, 4t, 5è...), però ara ja fa 6è, ara ja és gran i em vol canviar per a un llapis de mina.

Que en sóc de desgraciat!!!

Li vaig comentar als meus companys d'estoig i estan molt tristos i alhora atemorits ja que tenen por del que els pugui passar.

Quan estàvem dormint, la goma, la meva amiga de tota la vida, mirant-me amb cara de circumstància, em va dir:

- Pinta-pinta, em de fer alguna cosa...
- Però, vaig dir jo gairebé sense temps: Jo no vull que et passi res! ets la meva amiga i si a tu et passa algo, també em passarà a mi, perquè no permetré que ningú et faci mal.

Emocionats pel discurs de la goma, “la senyora Gummy”, la maquineta, el bolígraf, les tisores, la cola d’enganxar i el “senyor regle 15” s’hi van afegir tot cridant:

- TOT PER A UN I UN PER A TOTS!!!
- Ostres noi, això sembla una pel·lícula de mosqueters, jejeje, de totes maneres, moltes gràcies, sou genials!

Tot seguit ens vam disposar a preparar l’escapada, ja que els havia explicat que l’endemà en Joan tenia previst anar a la papereria i comprar aquell llapis de mina, el “super-min”.

- Bé, nois, ja esteu preparats? va cridar amb entusiasme la senyora Gummy.
- Sí, van cridar a cor els demés.
- Doncs... en MARXA!!!

Fent un esforç, les tisores van tallar l’estoig, després que el bolígraf hagués fet un petit forat.

Llavors, el senyor regle 15 va fer de pont per passar d’un moble a l’altre i va esperar a la cola d’enganxar que va encolar la cadira d’en Joan per guanyar temps.

Ens dirigíem cap a l’habitació de la Maite (la germana d’en Joan) que fa P5 i segur que ella si que ens vol, amb sigili ens vam col·locar un a un sobre la seva taula, amb molt de cuidado... silenciosament per no despertar-la... shhhhh.

I ara estic aquí tombat, al costat de la senyora Gummy i el bolígraf desitjant amb totes les forces que encara ens vulguin, i si no ens volen, que mirin aquesta prosa, a veure si un llapis, una goma, un bolígraf, una maquineta, una cola d’enganxar i un regle no poden fer un treball EXCEL·LENT!!!!

MODALITAT: Poesia

Gonçal Artigot

“PRIMAVERA”

Ja ha arribat la primavera
comença una nova era.
Tot de fulles i flors
tot ple de colors.

L’esquirol ja surt del cau
la granota fa rau-rau,
el pardal ja ha posat els ous
igual que totes les aus.

L’aigua del llac és clara
perquè plou cada setmana
La guineu, s’hi refresca
i fa gresca.

El riu baixa amb gran cabdal
els animals no es fan pas mal
comença una nova era:
ja és primavera!!

MODALITAT: Dibuix

Clara Laguna



MODALITAT: Manualitats

Clara Roma
Laia Fitó
Laura Carles
Judit Colomé



"TRIST COM A LA LLUNA"

Estimada Lluna,

T'escric aquesta carta per acomiadar-me de tu. La meua existència ja s'acaba i amb ella també la de tots els éssers vius que habiten dins meu. Sé que aquesta no és la millor manera de morir, de finalitzar el meu cicle; però, no obstant això, l'accepto, doncs no puc canviar el destí. Sempre havia imaginat morir en la vellesa, ben sana i forta, però, com ja deus haver notat, la meua mort està essent molt dura i dolorosa. El que em sap més greu és morir en plena joventut, però em satisfà que la meua mort serveixi d'escarment als humans, doncs han estat ells els que l'han causada contaminant-me.

Segurament deus pensar per què m'acomiedo de tu si durant tots aquests anys no hem parlat mai, només ens hem comunicat

a través de la mirada; doncs, perquè has estat la meua millor amiga: tu has estat l'única amiga que m'ha animat amb el seu somriure, que m'ha visitat cada dia, que m'ha ajudat a superar les desgràcies amb la seva mirada esperançadora.

I és ara, minuts abans de morir, quan recordo els divertits jocs als quals jugàvem tu, el mar i jo. Era entretingut veure com les onades envaïen les platges i, unes hores després, les tornaven a deixar desertes.

Bé, ja ha arribat el moment de dir-te adéu i de cedir-te el meu lloc, doncs tu sempre has format part de mi. I ara que jo ja no hi seré, ha arribat l'hora de fer-te valer i de demostrar tot el que vals.

Amb afecte.

La Terra

Alba Padrós

"SI US PLAU"

M'ha dolgut, m'ha dolgut molt veure que passava pel món. He plorat, he plorat sense consol al caure un poble innocent per creure en un déu amb més d'un nom, i al colpejar el fort al més prim. Sóc així.

Aleshores t'he vist. I, entre tothom, has sigut triat, atzarosament, potser, però per ser tu, per ser com ets.

Si us plau, ajuda'm, cerca, senzillament qui ets. Guaita, al teu voltant l'injustícia i la carronya de la mentida enboïen la llum del sol. Olor, el fum del progrés, un preu massa alt per la dignitat d'uns pocs afortunats. Toca la terra que agonitza "gràcies a ells" que condemnen allò que no els pertany per un zero més al banc. Injust. Que ets un de més potser? Ja has tancat els ulls, has baixat el cap? No veus això del teu entorn? No, mai no seràs com els altres, però, per què, per què ets diferent? O tothom és diferent? No, no has ignorat pas la veu

que et repeteix constantment allò que passa lluny o a prop i que no vols.

Doncs canvia-ho, tingues valor, tan sols prova-ho. Una càrrega pesada que aquells que es neguen a ajupir-se han de soportar. Però pensa, seria bonic si tot canviés, oi? Nostra terra sense fronteres ni països sense guerres, ni soldats. Un somni, una utopia, però sàpigues que algun dia, al cor de tots els homes serà realitat, Fes-lo tu, realitat. A mi, ja m'han oblidat però vull ser amb tothom i arreu, encara que no, ni desesperadament, ho aconseguiré. Tan sols et demano que em facis néixer al món, que facis néixer la pau.

Maria Camps

“PER LA IGUALTAT DE CONDICIONS”

Diumenge, 12 de Febrer del 2006

Estimada Saburi:

Ja fa 2 mesos que estic aquí, a Espanya. És molt diferent d' allà al Marroc.

Aquí ja he trobat un lloc per viure. Estic al barri del Raval a Barcelona. És molt maco tot això. Visc amb en Madu. Per si no te'n recordes és aquell noi que va venir amb mi, al mateix “caiuco”.

Estic buscant feina. M'han dit que potser em trucarien (aquí tenen telèfon privat).

La gent em mira amb mals ulls. Però si jo no els hi he fet res. La gent que ve de fora m'han dit que a ells els hi va passar el mateix. Em miren amb uns ulls d'odi com preguntant què hi faig jo allà... Però bé, ja m'hi acostumaré.

El que passa és que trobo a faltar els camps, l'aire pur, els animals, a vosaltres... Us enyoro. No saps quant. Espero que la nena i tu estiguen bé. A si. I els meus pares? Com estan? Esteu vivint bé amb ells? Bé, ja m'ho diràs.

També he après una mica l'idioma d'aquí, és l'espanyol i a Barcelona el català, per exemple, “buenos días” significa “bon dia” i “què tal està?” vol dir com està? És fàcil, però no me l'ensenya ningú així que m'haig d'espavilar jo tot sol.

En aquests dos mesos he treballat en coses que, és clar, no les vol ningú. Durant unes setmanes vaig treballar en una construcció a prop del port. Em van fer fora per badar massa perquè sempre estava mirant el mar per si podria veure Marroc, però era massa lluny. Algunes setmanes després vaig treballar fent d'escombriaire al torn de nit vaig haver d'acostumar-me a l'horari. Aquests em van fer fora perquè es veu que cada dues setmanes o tres fan fora els treballadors perquè hi ha molta gent que vol entrar. Bé ara, me n'haig d'anar, però dintre de poc et tornaré a escriure. Us estimo.

Una abraçada.

Ubora

Dimecres, 1 de Març del 2006

Estimada Saburi:

Perdona per haver-te escrit tan tard, però no he tingut temps. Poc després d'haver-te escrit la carta vaig trobar feina. Treballo en un centre comercial de guàrdia, com que hi ha poca gent que vulgui el lloc, doncs clar, m'han donat a mi el lloc. Esta força bé, no em donen gaires diners, però vaig fent i també me'n vaig guardant alguns per si de cas.

A sí, també ha vingut un nou noi al pis, ja en som set. A mi no em fa molta gràcia compartir un pis tan petit amb tanta gent, però, bé no hi puc fer res.

He trobat dos pisos que m'interessen. Hi viu poca gent i són més grans. M'agradaria traslladar-m'hi i així vosaltres també podríeu venir.

Estic pensant que amb els diners que he guardat aquests 3 mesos faré que te'ls enviïn per correu perquè us portin, a tu i a la nena, aquí amb mi. No són molts diners però crec que servirà.

Us haig de deixar. Tinc feina. Us estimo.

Records al pare i a la mare.

Ubora

Dijous, 30 de Març del 2006

Estimada Saburi:

Ahir us vaig enviar els diners. Estic impacient per tornar-vos a veure.

M'han fet fora de la feina. Ara n'estic buscant una altre, però no me'n surto.

No tinc tants diners com abans, però ja ens les arreglarem. Però espero que quan arribeu ja torni a tenir feina.

Ja m'he instal·lat al nou pis. És més gran i només hi viuen dues persones, que també són africanes. Ja ho estic preparant tot per quan arribeu.

He conegut una família que ja fa temps que esta aquí a Barcelona, són els nostres veïns, Tenen una filla, més o menys deu tenir la mateixa edat que la nostra filla així podran anar a la mateixa escola. Sí, per cert, aquí els nens tenen l'obligació d'anar a escola i hi ha una o més escoles a cada poble. És fantàstic.

Crec que ens hi podríem portar molt bé amb aquesta família. Són molt bona gent i m'han ajudat molt quan ho he necessitat.

Tinc ganes de veure-us. Us estimo.

Uboda

Aquestes cartes mai van arribar al seu destinatari, ja que la seva dona i la seva filla van morir durant l'intent d'arribar a Espanya.

Quan el noi va saber la notícia va pensar que ell tampoc es mereixia viure...

“MIS DIAS EN MADAGASCAR”

Estábamos en 1784 cuando yo aun tenia 20 años, y supe que estaría bien viajar, se me ocurrió ir a alguna isla que estuviera bastante lejos de donde me encontraba.

Encontré en un libro muy bien escrito que explicaba algunas de las islas mas bonitas de África, en la última pagina del libro se encontraba escrito Madagascar. Al cabo de unos meses, me decidí a ir.

Lo prepare todo y fui sin rumbo. Estaba casi llegando, ya se veía la isla y de repente oí a gente que hablaba muy fuerte, pensé que sería una discusión en la isla, pero no, era una tribu que estaba haciendo un ritual. Pensé que no me gustaría estar en esa parte de la isla decidí ir al otro lado de la isla que se veía mas desabitada. Una vez allí acampé y fui a dar una vuelta por los alrededores, había fruta, animales... Al cabo de un tiempo me hice amigo de un perro que encontré en la isla y le di comida y agua por que estaba delgado y herido.

Cuando ya llevaba dos meses en la isla cayo una lluvia sobre ella que me impidió volver a ver a ese perro, así que lloré, lloré y lloré muchos días.

Sin pensármelo dos veces quería irme de esa isla, pero el barco no me vino a buscar.

Pasó un año, dos años, tres años...cuando ya llevaba cuatro años en la isla vi a una tribu de caníbales, querían matar a uno y comérselo yo lo vi, estaba escondido entre las ramas de un

árbol y lo vi todo, no se lo comieron porque yo intervine. Maté con una escopeta que me llevé cuando vine hacia aquí a cuatro hombres. Los otros marcharon con sus barcas de madera. Pero al caníbal que se iban a comer se quedó con migo, lo enseñe a hablar mi lengua , a leer y a comer fruta, nos hicimos muy amigos . A ese caníbal al que yo llamaba amigo le pregunte si tenía amigos, él me dijo”si tengo pero viven muy lejos” me dijo que tenía una tribu de amigos y que vivían en isla bastante lejana. Le dije que fuéramos les enseñaría mi lengua. Construimos una barca de madera y fuimos hacia aquella isla, cuando llegamos nos presentamos ellos en su idioma y yo efectivamente en el mío.

Me instale en esa isla y empecé a enseñar mi lengua a algunas personas, cuando mi amigo la aprendió me dijo que fundara una escuela.

Me lo estuve pensando pero le dije que si, que era lo que toda la vida había soñado fundar una escuela para gente mayor y niños.

Al cabo de diez años la gente de la tribu aprendió mi lengua y a partir de ese día me hice llamar profesor Carlos. Nacieron niños y cada día que pasaba iba enseñando a las personas a leer y a aprender mi lengua hasta el fin de mis días.

Laura Ballestero

“LA NOSTRA TERRA”

Quan Déu va crear-ho tot, ens va donar una oportunitat,
 La Terra havia format i la vida ens havia atorgat.
 Ens havia regalat una vida per estrenar,
 Però per culpa del humans tot ho em anat esgarrant.

Al principi de la humanitat l'aigua era transparent,
 I ara si ens hi fixem sembla un pou pudent.
 Les escombraries de cada dia al mar han anat a parar,
 I a les grans profunditats el petroli em deixat anar.

Els camps i les muntanyes abans vives de natura,
 Ara les em omplert d'apartaments de gran altura.
 La natura que em anat talant no s'ha anat recuperant,
 Per això podríem dir que els arbres han deixat d'existir.

Protegits per una capa tots em anat vivint,
 Del Sol ens em protegit i d'esteroides em fugit.
 Ara no podem dir això perquè em destruït la capa d'Ozó,
 I quan passin milions d'anys al Sol farà el pitjor.

Això només són alguns exemples però tots han portat efectes,
 Que si ara volem arreglar podríem pensar que em fet tard.
 Els animals s'han reproduït quan no tocava donar fruits,
 I fins hi tot ossos polars s'han quedat al mig del buit.

Només hi ha una solució que pot portar raó,
 Deixar de contaminar i gastar sense necessitar.
 El canvi climàtic ens ha afectat i ens em desesperat,
 Però si no actuem aviat la Terra haurà acabat.

L'aigua em de deixar de gastar i l'aixeta apagar,
 El paper aprofitar i després l'hem de reciclar.
 La contaminació em de fer minvar i l'electricitat disminuir,
 A la Terra donar-li Pau i deixar-la d'engolir.

I quan ja tot sembli perdut, no ens em de donar per vençuts.
 Aprendre d'aquest error i no cometran d'un igual.
 Perquè la Terra es la nostra vida i també la nostre llau,
 I si no la cuidem ara, ja no ho podrem fer mai.

Cuida la nostra Terra i tracta-la com una igual,
 Mira-la i admira-la, però no l'embrutis amb les mans.
 Tracta-la amb delicadesa i recorden les conseqüències,
 Si ara no cuidem la Terra, ja no ho podrem fer mai.



MODALITAT: Poesia Castellana

Gerard Rodríguez

“¿QUÈ ÉS?”

¿Qué es el mundo?
 ¿Un trozo de tierra?
 ¿Una gran población quizás?
 El mundo es una imperfección,
 un conjunto de venganza y traición
 guerras, errores y de más.

¿Qué es la paz?
 ¿No violencia?
 ¿Un mundo sin igual?
 La paz es un sueño,
 sueño que podríamos conseguir
 si dejáramos nuestras diferencias
 y no nos dedicáramos a combatir.

¿Qué es la sociedad?
 ¿De la gente división?
 ¿Ser de alguna posición?
 La sociedad son etiquetas,

etiquetas sin sentido
 por cuestiones económicas y demás.

¿Qué es la verdad?
 ¿Antónimo de engaño?
 ¿El típico “mejor me callo”?
 La verdad es algo que intentan comprar,
 por no descubrirse, para no hablar
 sobre un hecho que quieren ocultar.

¿Qué es la felicidad?
 ¿El amor y la alegría?
 ¿Una sonrisa cada día?
 La felicidad es la ayuda al prójimo
 ayuda a ser feliz y feliz te sentirás.

Es lo que pienso.
 Es lo que siento.
 Es lo que digo,
 sin ningún miedo.

MODALITAT: Poesia Anglesa

Alba Padrós

“WHY?”

So, follow me
 We are going to be
 Like two days,
 In a life.
 Lost in myself
 I search you, but
 are you there?
 I don't find you, why?

Please, go here and
 look at me...
 stay with me...
 Sorry, I'm losing my place
 In your world.
 I cry, but i can't do anything
 But, tell me:
 Why? Why you're not happy?



"A PEACE OF PAPER AND SPECIAL LIVE"

Accessit

Hi! I'm Aly, I'm 12 years old now. I was born in England, but I'm living here, in German, and, I want to explain why:

Yes everything started when I was 9 years old, every day I went to the school by car, and, in the first page of the newspaper I read:

"START A WAR"...

Date: 4/5/1939

In these weeks: I read in magazines, I listened in a radio, we spoke in the school, and, some days when I went to buy the assistant explained me the news about the war, finally, I thought that it was better question to my parents. Well, these evenings, I'm dining and I do some questions, and my parents say me that they prefer don't speak about these theme; because... er..., yes: in German are living my uncle and my two cousins, and my uncle are a politic of there.

Date: 6/6/1939

One month later... my best friend Sally go to Spain; to live there!. I can't emit me because today are my sister's birthday; yes, it's horrible,

Date: 18/9/1939

She phone me! we speak more 2 hours; she explain me that she was more happy in German because she has more friends, she say me that she want speak more time with me but she is going to have lunch in a restaurant.

At the moment we don't speak more, I don't know nothing about she. I do a new best friend and I think that is better think in important things, for me is very difficult to forget him.

Date: 19/9/1939

Now I open my eyes, and I look the reality, yes, my family is poor, we can't to pay school, water, food... My parents my uncle, we don't have more family, and my uncle say we that we can to go his house for live, I think that is a good idea.

Date: 2/2/1940

We go there, in German, when we arrive, nobody was at home we are waiting about 1 hour, when we see my

uncle and my 2 cousins, they come running, after, we go to their house, it is very beautiful and big, clean and new, yes, everything are new and expensive, everything is marvelous. I'm living with my family and parents...

Date: 4/4/1940

Everyday after lessons I play with my cousins, but today, I'm in the garden and the house are close, I'm looking a peace of paper, with very good letter puts:

"Bye"

This is of my uncle, I start to walk, no very quick, because I think that it isn't possible.

Date: 11/4/1940

I have a new friend Katy, she has a similar history, now are knocking in the door; because we are living in a little flat, there aren't living nobody more, I open the door, are two soldiers, Katy are behind me. They look me and I look they, they have big boots, and every have the same cloth with she same symbol. It's a bit gracious. They touch my necklace with David's star and catch we; me and Katy.

Date: 12/4/1940

I'm with Katy...

I went that the person that read this, think, and understand, I'm a child and I don't do anything, I go there to have good live and I don't know nothing about my parents, my family, my friends... I have the hope that someone, rescue me and the other people that neither have the fault.

...
...

Nothing for this I put my dairy in a bottle

With affection:

Aly

Categoria: 1r Cicle ESO

MODALITAT: Dibuix Color

Anna Llombart



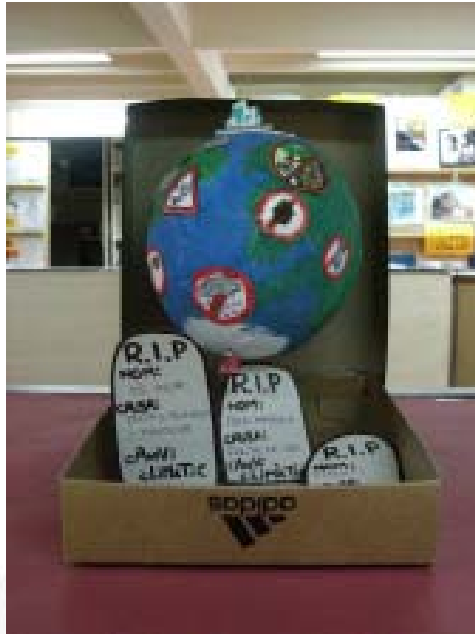
MODALITAT: Dibuix B/N

Alba Padrós



"LITTLE KADIATOU"

Sandra Manso



1r PREMI
"LA TERRA D'AQUÍ A POCOS ANYS"

Judit Leal



1r PREMI
"LA CLAQUETA"

MODALITAT: Foto Color - Lliure

Roberto Mon

"ZONA ANTIGA DE LLIÇA D'AMUNT"



LE PREMIER

Berta Ventura

“TU SAPS LLEGIR I ELLS NO. PODEM CANVIAR-HO”



Esperant una resposta. Un crit silenciós. Una porta indecisa, entre oberta i tancada, amagava la meva raó d’èsser. La barrera que feia el meu propi alè i grans quantitats de nicotina enterbolien la visió a unes pupil·les cansades de tanta lluita. Negres de tanta foscor. Envellides i martiritzades. Castigades a una eterna insensibilitat. Cegues de tant aguar. Frustrades de fòbia a ser esclaves d’allò que menys anhelien.

D’una desganada llambregada em vaig preguntar:

- Per què veure?
- I per què viure?

Retòricament, mantenia converses amb les meves mans. Fatigades de tant compondre. Tacades d’una tinta invisible, una tinta d’il·lusions, de pensaments, d’esperança, d’odi...Robades de tota innocència, de l’alegria d’un nen somrient i de la joventut d’un adolescent inconscient. Envoltades d’arrugues de saviesa o d’incomprensió. Mancades de tota força, de tota valentia. Esculpides d’un no res i d’un tot. Altre cop un raig de llum i una pregunta:

- Per què escriure?
- I per què viure?

Començava a perdre el seny, un moment d’embriaguesa en el qual el més savi sembla estúpid i l’il·lús recobra eloqüència. La ment, d’utilitat poc freqüent entre romàntic i, al mateix temps la base fonamental dels freds calculadors, era la meva aliada. L’ajuda a poder sobreviure un món ple d’injustes justícies i de castes descastades. Un món que no és món.

Les idees es qüestionaven entre elles, una allau de maldecaps i tan sols una pregunta:

- Per què pensar?
- I per què viure?

Un problema que no entén llengües, ni religions, ni diners, ni cultures. Un problema que fins i tot aportaria insomni al mateix Freud, capaç de destruir el superhome de Nietzsche, enganyar, o encara més, ser infidel a l’amor platònic, i de deixar sense paraules al mateix Sòcrates.

Una frase que no entén estats, ni ètnies, ni nacions, ni rius ni mars. Una frase inanalitzable, incomprensible i, fins i tot, inexplicable.

- Tu saps llegir, ells no.
- Però podem canviar-ho.

La humanitat, un conjunt d’èssers d’objectius idèntics i d’estupideses simètriques. Diferents maneres d’execució, diferents manuals d’instruccions, però sempre per arribar al mateix energumen. Un petit pessic d’un trencaclosques com pot ser el món en què vivim. Uns ninots de plàstic que no es mouen amb piles, sinó per impulsos.

Uns mateixos ulls, unes mateixes mans, una mateixa ment. Però uns sabem llegir, d’altres no.

Una impotència com la que sentia davant d’aquest plantejament, només és capaç de comparar-se amb la d’un nen petit que veu un conjunt de formigues de mides diferents pintades en un paper. L’esterilitat de coneixements que comporta un full en blanc, i sense poder escriure-hi res. Ni un mot, ni una síl·laba, ni un punt, ni una lletra. Tant sols un ninot o un dibuix.

Però podem canviar-ho. Un brot d’alegria naixia entre les meves fredes venes. Les venes d’una vella. Em va semblar olorar l’esbós d’un somriure als meus llavis. La respiració profunda que provoca una tranquil·litat plena i juvenil. Un parell dels plecs, que amb els anys havien anat omplint la meua cara, semblava que s’esborressin com si res.

La solució, un canvi als problemes. Un canvi als néts del món. A tots aquells que no tenen l’oportunitat i que han perdut la fortuna a la ruleta de la discòrdia.

Els moments se m’acabaven, com llàgrimes seques, després d’un transitat recorregut. Una última pregunta, com l’enèsim sospir d’un conjunt de neurones pansides pels anys:

- per què viure?
- I per què no?

Mireia Viñas

“EL MÓN”

Som un simple punt que vaga sol per la immensitat de l’univers. I és en aquest punt, on existeix la pobresa, la ignorància i la guerra. Un punt insignificant que no té res a veure amb els que l’envolten i sense cap mena de poder sobre els altres. Es aquí on la gent es mata per ser millor que els altres i on la justícia no compte per res. Es aquí on els diners son la flama de la vida i on val la pena morir per ells. Es aquí on no es té cap mena de respecte per ningú ni per res. L’únic que compte ets tu, perquè tu ets el primordial, l’absolut, tu ho ets tot.

Som uns éssers monstruosos, que vam aparèixer en aquest punt de l’espai i que vam començar a desmuntar

tot allò que era bonic i necessari. Vam desenvolupar-nos i vam fer decaure aquest punt meravellós. Vam ser incapaços de reaccionar i vam aconseguir destruir-lo.

Som uns éssers desastrosos. No hi teníem cap dret a fer-ho això. Ningú no ens ho perdonarà mai que canviéssim el curs de la vida. Mai més ningú ens acceptarà enlloc. Però, en realitat, ens ho mereixem, perquè nosaltres érem els responsables d’aquell punt meravellós, que mai més tornarà a brillar.

MODALITAT: Prosa Castellana

Oriol Aragón

“AMISTAD CONTRA LA INSEGURIDAD”

Octubre. Un cálido mes de otoño daba comienzo a una nueva etapa en mi vida. Lejos de mi país natal. Lejos de mi gente. Lejos de todo cuanto me resultaba familiar. El viento gobernaba el paisaje, dirigiendo a su merced las numerosas pero débiles hojas que se habían desprendido de su añoso lecho de sujeción. Pero yo me mostraba aparentemente inalterable a cualquier fenómeno ajeno. Solo. Observando atentamente el aspecto de aquel inhóspito colegio español que iba a cobijarme durante ocho horas al día.

Pero pese a mi fría apariencia las cosas me afectaban inevitablemente por dentro. De hecho, sentía un profundo temor que me paralizaba las piernas ante la puerta de entrada. No obstante, mi padre logró interferir en mis cavilaciones. Con una amistosa palmada en la espalda me deseó un buen día y me dedicó una sonrisa forzada animándome a entrar.

Era tarde. Demasiado tarde para evitar que todas las miradas se posaran en mí. Demasiado tarde para pasar inadvertido a las burlas. Por un instante sentí pánico.

No entendía cómo mi padre podía ser tan egoísta. Desde que acordaron el divorcio no había cesado hasta conseguir un traslado de trabajo al extranjero para alejarse de ella. A pesar de mi corta edad podía entenderlo, aunque no me podía explicar su insistencia para que yo le acompañase durante su desdichada huida.

Todo iba a resultar muy duro para mí. Las relaciones nunca habían sido mi fuerte, pues me consideraba un chico tímido e introvertido.

Un agudo y molesto sonido me alertó entonces. Mis ojos se dirigieron involuntariamente hacia mi infantil reloj de



muñeca. Supuse que el estremecedor pitido respondía al cambio de clase. Me había pasado media hora allí parado. De pronto di un paso hacia delante. Y luego, otro. Y otro. Sin meditarlo más mi cuerpo había automatizado el paso en dirección al temido calvario que esperaba.

Pero mi sorpresa fue que al llegar al aula no había nadie. Al fondo del pasillo vislumbré la figura de una hermosa chiquilla de rizos dorados que yacía cómodamente en el suelo sobre su destartalada mochila.

Nuestras miradas se cruzaron tímidamente, pero me sentí incapaz de mantenerla. La desvié rápidamente tras notar un repentino golpe de calor en mis inocentes mejillas.

Me disponía a dar media vuelta cuando, con faz risueña y voz chillona, ésta me preguntó por mi nombre. No logro entender por qué extraño motivo congeniamos con tanta rapidez. El simple hecho de observarla hablándome me inspiraba inexplicable bondad y sinceridad. Bondad y sinceridad que significaron sólo el comienzo del largo y delicado camino hacia la amistad.

Pronto me sentí tremendamente dependiente de su persona. Pero no conseguía dejar a parte el temor a las críticas de mis compañeros.

Solía esperar a Lucía en una esquina del patio sin cruzar palabra con nadie. Solía fijar la mirada en el suelo mientras imaginaba miles de sitios que me gustaría visitar con ella...

Mayo. El sol se adueña cada vez más de todo paradero terrestre. Resulta verdaderamente difícil escapar del terrible sudor que tanto me incomoda. Aunque sospecho que dicha sensación de agobio se debe a que estoy habituado a ambientes un tanto más nórdicos.

Gracias a Lucía he conseguido aparcar la vergüenza que me corroía meses atrás. Gracias a Lucía he comprendido que la gente no tiene prejuicios porque sea de color. Gracias a Lucía he aprendido que la vida es una mezcla compuesta por magia y aventura. Gracias a Lucía he descubierto que si se está bien por dentro, ello resulta mejor por fuera.

Lástima que Lucía ya no esté aquí para seguir recordándomelo...

Estíbaliz Vicario

“MI MAYOR ILUSIÓN”

Os voy a contar una historia, una de aquéllas que jamás se olvidan, de la que aprendí una gran lección. Hace ya mucho tiempo que ocurrió, yo tan sólo era un niño, un niño malcriado.

Vivía en Cromer, un pequeño pueblo de Inglaterra y digamos que mi familia no era precisamente una de las más pobres de aquella antigua villa, mi padre había heredado una gran casona situada en lo alto de una colina, desde la cual se veía todo Cromer. No prescindíamos de ningún servicio: mayordomos, sirvientas, jardineros, hasta una niñera que durante largos años continuó a mi lado, hasta que la vejez se la llevó.

Todas las mañanas mi padre y yo íbamos en automóvil hasta la gran ciudad. De camino, me contaba historias de los centenares de viajes que había realizado. Además, siempre culminaba con la misma sentencia: “Hijo mío, como ya sabes, todos estos viajes han sido posibles gracias al dinero. Sin él no se puede ir por la vida, no se es feliz”. Yo asentía con la cabeza, sin saber en realidad, si tenía razón o no.

El caso es que, una vez allí, me acercaba a la escuela, la más prestigiosa y famosa del condado y él se iba a trabajar a una gran petrolera en las afueras de la gran urbe.

Una noche, al llegar a casa, mi padre me pidió que me sentara en una de las impolutas butacas de nuestro majestuoso

salón. “Hijo mío, debemos partir a las Américas, trasladan la petrolera a Colombia. Haz tu maleta.” Eso fue todo. No me gustaba la idea: dejar a mis amigos, mi gran mansión, la escuela...

Era sábado por la mañana. Mientras en casa todo el mundo estaba impaciente por la partida, yo me había alejado de aquel barullo insoportable. Me senté en una pequeña roca y me quedé observando a unos niños a los cuales jamás había visto, pues no tenía costumbre de pasearme por el pueblo, corrían por las estrechas y largas calles, divirtiéndose. No me daban envidia, yo tenía algo que ellos jamás podrían alcanzar: dinero.

Una voz familiar me llamaba, me volví. Era Carmina, la niñera, era la hora de marchar.

A partir de los contactos de mi padre logramos encontrar billetes para el primer vuelo, un lujo que para la época era imposible. Nadie de la clase media y mucho menos de la clase baja podía permitirse.

Colombia era un país poco desarrollado, por lo que mi padre era una de las personas más ricas y más importantes del país.

Al llegar, un precioso automóvil nos recogió y nos llevó hasta nuestro nuevo hogar, al que nunca pude acostumbrarme. Era enorme, oscuro, tenebroso y con tanta humedad que te penetraba en la piel, en los huesos. Por las mañanas estaba ansioso por ir a la escuela, ya que prefería las acogedoras aulas y el olor dulce de los colegiales recién lavados al olor a la soledad que se respiraba en aquella lúgubre mansión.

Fueron pasando las semanas, sin apenas novedades, sin acostumbrarme a la vida en aquella casa, perdiendo lentamente la relación con mi padre, pues cada vez trabajaba más y más.

Un domingo, me dijo que pasaríamos el día en una pequeña aldea, bastante alejada de donde yo residía. Al llegar pude comprobar que en aquel remoto lugar apenas vivían un centenar de personas y para mi sorpresa, mi padre con gravedad ordenó: “Debo marchar unos días de viaje, y mientras yo no esté te quedarás a vivir en esta aldea con mi antiguo capataz y su familia”. No comprendía nada. ¿Yo, Jake O’Donnell viviendo en esta aldea sin vida, sin lujos, sin...nada?

Mi padre se despidió, apenas con un leve abrazo. Un terrible escalofrío envolvió todo mi cuerpo, como si aquella fuese la última vez que lo iba a ver.

El viejo capataz hizo un gesto para que entrara dentro de su humilde hogar, era diminuto, sencillo y estaba algo sucio,

¿Cómo echaba de menos mi gran mansión! De pronto, el anciano pegó un fuerte chillido y al instante una manada de niños bajó como pesados elefantes por las ya desgastadas escaleras.

Nos sentamos en la mesa a comer algo que parecía pescado. Iba comiendo a medida que observaba a los miembros de aquella familia: el viejo capataz, su mujer y sus seis nietos. El mayor tenía diecisiete años y trabajaba en el campo, Linda, su nieta mayor y la más bonita, junto a su hermano gemelo, Miguel, ambos de dieciséis años, como yo. Los más pequeños tenían diez, siete y la más menuda, cuatro.

Terminamos la comida. Nadie se movía, todos se miraban, esperando que yo dijese alguna palabra. No dominaba el español, pero me defendía bastante bien, ya que en la escuela lo había estudiado. Así que me lancé. Ahora mismo no recuerdo como, pero poco a poco nos fuimos haciendo grandes amigos, hasta con el viejo y serio capataz. Nunca pensé que se pudiera aprender tanto de una familia con apenas conocimientos, con apenas recursos, pero lo hice. Durante la estancia en aquella pequeña aldea aprendí los valores de la amistad, la autosuficiencia, pude sentir el calor de una familia unida, pero sobretodo, la lección más importante de la vida y la que nunca antes hubiese imaginado, el dinero no lo da todo.

Pasaron días, meses...y mi padre seguía sin dar señales de vida. Sí, estaba a gusto con el viejo capataz y su tropa, pero era mi padre, y lo echaba de menos.

Un atardecer, al acabar de cenar, necesitaba airearme y salí de la humilde cabaña. Iba sin rumbo, caminando sin prisa, hasta que me adentré en el espeso bosque. El sol se iba poniendo, dejando paso a una preciosa luna llena. De repente, tuve la sensación de que algo se movía a mis espaldas. Me giré. Eran unas simples hojas, así que continué caminando. Empezó a hacer frío y el cielo cada vez estaba más oscuro. Decidí regresar. Di media vuelta y me puse en marcha, pero súbitamente, tropecé con una rama enorme. Me di un fuerte golpe en la cabeza y no recuerdo nada más.

Un rayo de sol me levantó. Estaba en una especie de pozo, me dolía la cabeza y no podía mover la pierna derecha. ¿Qué me ha ocurrido? ¿Cómo voy a salir de aquí? Fueron pasando interminables minutos, largas horas...hasta que de pronto oí una voz conocida que me tranquilizó. Me venían a rescatar, por fin. Una cabeza, que parecía la de Miguel, se asomaba por el hueco del agujero. Me lanzó una cuerda y me dijo que escalara.

A duras penas podía mover la pierna, así que me costó mucho poder llegar hasta la obertura de aquel profundo pozo. Me había salvado la vida.

Llegamos a la pequeña aldea y rápidamente me llevaron al curandero. Me había roto la pierna y tenía una gran brecha en la cabeza a causa del fuerte golpe. En aquel remoto lugar no había hospitales ni médicos acreditados, únicamente un sabio curandero que con pócimas, hierbas y ungüentos intentaría salvarme la pierna y limpiarme la herida de la cabeza. Mi dinero no servía de nada, no me iba a ayudar a curar mis heridas.

Aquella misma noche les di mil gracias a todos por haberme rescatado, pero sobretodo a Miguel, no sé que hubiera pasado si no llega a encontrarme. Tardé meses en recuperarme, los remedios que me aplicaron fueron dando resultados aunque muy lentamente, pero pude llegar a caminar sin dificultad, algo

que en un primer momento ni hubiese imaginado al estar tan lejos de un centro sanitario en condiciones.

Estaba tan agradecido que les prometí que cuando mi padre regresara de su largo viaje les daría dinero, les compraría una nueva casa, les regalaría un vehículo, lo que quisieran, cualquier favor, cualquier capricho. Miguel se acercó y me dijo: “¿De veras puedo pedirte cualquier cosa?” “Cualquier cosa”, respondí. Quedó pensativo durante largo rato, yo creí que estaba decidiendo entre la casa, el automóvil o simplemente el dinero. Mi mayor ilusión sería... aprender a leer.

Natàlia López

MODALITAT: Prosa Anglesa

“THE RICHNESS”



I would like to explain to you my story. One story wich one day I lived.

Everything started two weeks ago while I was wandering by the city. I saw a very rich family. The mother was wearing a very expensive dress and the father and their children were eating a lot of food. I was really amazed.

Why did they have all in their hands?

I was hungry and poor. It was being very hard for me. Therefore, I decided to go on and returned to my humble house.

It was very dark. When I arrived, I decided to go to sleep because I was very tired.

Next day, when I opened my eyes, I was in a palace!! I was in a very big palace!! There were two TVs, a CD placer, a very comfortable sofa and in the middle of the kitchen, there was a table with all kinds of food!

I was really happy!

I had a lot of things. I stayed all the day in the palace. Although it was fantastic, I realized that I couldn't run by the house and I couldn't play with my friends.

I had seen all the family sad. The mother didn't speak with her children. The father was working, and one of the children was crying.

The situation was frightened, and I decided to go to sleep because I was very bored in the palace.

Next day in the morning I opened my eyes again, and I had seen that I was in my humble house.

Everything was a dream!

Now, and after to live my story, I know that the richness of a person is in the heart.

MODALITAT: Dibuix Color

Lucía Llombart



"ÒLIBA"



MODALITAT: Tecnologia

Oriol Aragó
Víctor Cuevas
Ferran Gesa
Marc Ginèi
Marc Valera



"PIANO"



"SOMNI ETERN"

Corro, corro, corro... No sé ben bé per què, corro sense parar. La pluja cau incansable al meu voltant, ho mulla tot. Rellisca pels carrers, pels edificis, torna l'ambient humit, fred i desert, el fa mirall de la meva ànima. Rellisca pels meus cabells, els mulla, després per la cara, i així fins a mullar-me de cap a peus. L'aire fred de la nit em pica a la cara i em fa plorar. Espera. De debò és només l'aire que em fa plorar? No. És una raó més profunda.

Llàgrimes. Làgrimes que no saben on van, però que han de sortir. Ho necessito. Ja no puc més. Surten i es barregen amb la pluja per acabar a terra. Trepitjo un toll d'aigua i se'm queden els peus xops, però no puc parar. Ara no.

Entre el soroll de la pluja sento el soroll dels meus passos mentre corro. Espera. N'hi ha més. Algú corre darrera meu. Absorta en els meus pensaments em desperta una veu que em crida amb desesperació. Algú que conec? Sí. Una veu que crida amb totes les seves forces, però que no reconec. Té por de perdre'm, de que me'n vagi i no torni. Tot i així no m'aturo.

Me'n vaig per no tornar. Me'n vaig perquè la desesperació m'ha superat i em domina. Perquè he entrat en un cul de sac del qual no en puc sortir. Perquè estic cansada. Cansada de viure, i de que els que viuen es cansin de mi. Perquè l'alegria ha fugit del meu món. Perquè els bons moments s'han esvaït. Perquè un forat negre em consumeix massa de pressa.

No veig carrers, ni edificis. Encara plou. M'acostu a un turó. Encara corrents, no m'he aturat d'ençà que he començat i el meu cos se'n comença a ressentir. La veu encara em segueix. Ella tampoc s'ha aturat. Em falta l'aire. Però ja tot és igual. D'aquí uns instants s'acabarà tot. Deixaré de viure entre malsons. El forat em consumirà.

Aquest turó tan familiar, en un passat tan càlid, testimoni de la meva felicitat i de l'angoixa que ha esdevingut, ara negre, fosc, encara em proporciona una última sortida. Allò que s'amaga darrera la boscuria és la meva salvació.

La veu s'allunya, però continua cridant. L'estic perdent. No, m'està perdent ella. M'esmunyo entre el ramatge, passo entre els arbres. La remor de la pluja agafa més intensitat. Ja gairebé no sento la veu. S'ha tornat un xiuxiueig enmig de

l'enrenou. Però no ha deixat de seguir-me, encara em busca. Per què? No ho puc entendre.

Aquí, davant meu s'acaba el bosc. Allà, enfront, un precipici. No m'aturo. Segueixo corrent. Corro amb totes les forces que em resten. Ara no puc parar. Només el pas final. Que tot s'acabi ja...

Pobra infeliç, aviat s'acabarà tot. Estic a un pam de despertar. Despertar d'aquesta vida que se m'ha tornat malson. Alçar-me cap a la felicitat. La glòria que em proporciona la no-existència. Abandonar-ho tot i desfer-me d'un present que m'asfixia. Només un pas més. La negror s'obre sota els meus peus. Vola! Però i si el malson no s'acaba?

M'aturo. No he pogut saltar. Però no m'han fat figa les cames, sinó el cor. No he tingut valor. No he pogut. Sóc una covarda. Covarda perquè continuo en l'infern. Perquè volia sortir del pou però m'han vençut els temors. I ara m'ofego.

Ploro. Ploro amb més força. Ploro com no havia fet mai. Ploro i crido sense parar. Són uns crits esfereïdors. Crits fruits del dolor. És la ràbia? No. És impotència. La impotència de no poder escapar de la vida que m'ho ha arrabassat tot. Tot aquell sentiment obscur que m'oprimia el pit des de tant de temps enrere ha acabat per sortir. Ha esclatat deixant el meu cor fet bocins. Bocins que s'escapen en forma de llàgrimes i es perden a terra. Làgrimes i més làgrimes que no puc contenir.

La poca esma que em quedava s'acaba d'esfumar. Fruit del cansament i la impotència, em desplomu a terra. Un mar de dubtes em comença a inundar. Què faré ara? Feia temps que la vida havia perdut el color, però ara tot s'ha tornat negre. M'estic consumint. Joia, alegria, felicitat... abans tant importants, ara només paraules buïdes. Visc en la soledat i la foscor.

Uns braços em desperten. M'embolcallen i m'abracen. La veu d'abans altra vegada. Plores. Plores perquè segueixo aquí. Perquè no he saltat. Perquè no he marxat. M'abracen amb força. I plores. Plores per mi. Feia tant de temps que ningú plorava per mi.

Em mires. Ens mirem. Les nostres mirades es creuen. I no diem res. Contemplo els teus ulls uns segons. Uns ulls sincers i amables. Però també tristos. Fins ara no me n'havia adonat. Tens els mateixos ulls que yo. Uns ulls que saben el motiu del

meu dolor. Uns ulls que obren una esclatxa de llum en la meua closca de fosc. Em llanço als teus braços. Ploro altre cop. M'abrades. I ara m'adonu que gairebé no plou.

De cop i volta sento escalfor dins el cor. Una escalfor que creia haver oblidat per sempre. Deixo de plorar. Clavo els meus ulls en els teus altre cop. Potser en un intent de disculpa. Disculpa perquè no penso tornar. I tu, que m'entens, i m'has entès sempre, m'obsequies amb el teu millor somriure. Intento tornar-te el somriure. És difícil, fa molt temps que no somric. Però tu no esperes. Abans que me n'adoni, em regales els teus llavis.

Segelles aquest episodi amb un petó profund. I la meua resposta no es fa esperar. La passió ressorgeix, m'invaix després de tant de temps. T'abraço amb força. Si el temps

s'aturés en aquest instant... però res dura per sempre, i la manca d'aire fa que ens separem.

T'aixeques. Mires a l'horitzó. Els núvols comencen a dispersar-se. Els rajos de sol s'hi esmunyeixen tímidament. És com si els fes vergonya, com si no vulguessin interrompre. I il·luminen la teua silueta. Et veus tan radiant...

Em mires. Et miro. M'ofereixes la teua mà perquè m'alci jo també. L'agafó. M'aixeco. Captures la meua mirada amb la teua. Seguim sense dir res, però sabem prou bé el que s'acosta.

Les teves últimes paraules arriben a la meua ànima. T'estimo, t'estimo, t'estimo. Tinc l'eternitat als meus peus. Una eternitat al teu costat. El començament d'un nou somni que he anhelat tant de temps. Un últim petó. Un últim comiat. O qui sap, potser el primer de tots. El final d'un nou començament obert per l'arc iris.

MODALITAT: Poesia Catalana

Irene Marquès

"OPTIMISME!"

La solitud m'acompanya; en tot moment hi és present.

El dolor m'abraça i m'invadeix sense consideració.

La impotència m'obstaculitza de qualsevol pas ferm.

L'enyorança em desdibuixa aquell valuós somriure.

La tristesa em provoca una melancolia infinita.

Els segons són minuts; els minuts, hores.

Noto la tibantor de galtes que precedeix al plor...

Però no! Res d'això em podrà vèncer!

Perquè sempre surt el sol; perquè després d'un moment desafortunat en creix un de millor; perquè al final del túnel negre sempre hi ha una llum i, aquesta, amb el temps es va engrandint. En aquests moments, no la puc palpar ni observar, però n'estic segura de la seva existència. És allà on comença la felicitat, allò que desitjo trobar i no perdre. Cal cert esforç per poder-la trepitjar, cal certa voluntat per poder-hi entrar. Però, és una llum que mai deixa de brillar.

“UNREADABLE TEARS”

“He wanted me to give this letter to you. He wrote it bit by bit, whenever he wasn’t too tired to do it”

The woman handed me a letter, but I only heard a whisper as her voice became gradually impossible to hear, the silence gaining over it with each passing second. I read the name written on it. Directed to me, written by you... As your last effort to survive. My hands couldn’t even tremble as I ripped the envelope open. My knees couldn’t manage to hold on my weight any longer and I collapsed onto a chair as the woman left the room. I unfolded the paper, the sight of your usually aesthetically beautiful writing, now almost unreadable, meeting my eyes. I took a pair of deep breaths before reading those sentences, as if that would be enough to make them disappear, to turn them into lies, into dreams... into nightmares.

I’m sorry.

I’m so damn sorry... I knew this day would come, and now I can only curse myself for having been so idiot as to keep it secret from you. We’ve been together for the last twelve months, and I could swear they’ve been the most marvellous months of my life. Just a year ago, a year, and I’m startled at how it seems to have been for much more time, I met you. Our eyes found each other and since then everything has changed for me. We begun as classmates, continued as best friends, and God knows how I can describe the feelings I’ve got towards you in this moment. You defeated me in every aspect, and that was what attracted me to you the most.

You were my downfall.

Falling was bittersweet. You made me feel like I was just like one of those persons passing by your side, just as if you were ignoring me, but sometimes you made a little gesture, said

some simple words that made me feel I was special... and I relished the feeling. We began to get involved, step by step, day by day, our strange relationship deepening more as time passed by.

And I feel like creep here lying in this white hospital bed, between these white four walls, underneath these white damned sheets... And thinking of you. I kept my disease sleeping in the darkness, like if it was going to vanish by just ignoring it, but the thing is that now I can barely write. I beg your pardon if you can read my pulse tremble. I was selfish, I know, but I didn’t want our relationship to change, so maybe that’s why I didn’t tell you anything. You know, I have been all this time...

The rest of the letter was unreadable. There were only few words left, but your writing trembled so intensely that I could deduce you had decided to finish the letter and express your final wishes. And, at the very end, those three words that finally drowned me into my misery; clearly written with your last strength, defying my feelings, dancing against time and fighting against sadness, and still... immobile, on the paper.

I love you.

I read them again, and again, and again, and my tears hit the paper, turning them into a confusing black blotch.

Unreadable, like the rest of the letter, and unreadable, like my feelings.

“LA VEREMA”

Setembre ja encetat
el pagès, home curull
deixa el veremall ben esmolat
puix el raïm regala d'orgull.

D'un cep ufanós
n'ha madurat el fruit
oh quin vi bo més dolçós
quan de la caldera ben cuit!

El celler pren vida
botes, premsa i brescat
i una contenta pagesa eixerida
per cada gra ben aixafat.

El lluquet treu l'agror
de la vella fusta de roure.

El vi bull amb remor
romandrà temps sense moure.

Març ben entrat,
l'home li trenca la quietud
doncs al ser trafegat
tot ell serà mogut.

El porró s'enlaira clamorós
al desig d'un home assedegat
i el treballat suc vermellós
una gola seca ha aromatitzat.

"ROJA COMO LA MÍA"

Vivimos en un mismo suelo
luchamos por las mismas tierras
nos sabemos enemigos,
batallando en esta guerra.
Nuestros hogares se llenaron
de impotencia y de dolor,
aquellas bombas que cayeron
destruyeron el perdón.
Crecimos llevando dentro
la semilla del rencor,
de nuestro odio y desprecio
se alimentó la sinrazón.
Pronto los juegos de niños
se quedarían olvidados,
nos convirtieron en hombres
con tan solo nueve años...
Mi destino era manchar
de tu sangre mis dos manos,
el tuyo será vengar,
la muerte de tus hermanos.
Nos creemos diferentes
opuestos, como noche y día
pero tu sangre enemiga,
fluye tan roja como la mía.
Los dos sentimos la paz,
falsa y lejana utopía...
Lejos quedó la esperanza
De poder hallarla algún día.

Categoría: Exalumnos...



Bicicletes per a la tardor

"BICICLETES PER LA TARDOR"



“TANCA ELS ULLS”

Tanca els ulls...

Ara imagina't que has nascut en un meravellós país. Imagina't que comparteixes la teva vida amb la persona que estimes. Imagina't que ets un orgullós pare de família amb tres fills fantàstics que t'estimen amb bogeria...

Que més podries demanar per ser feliç?

Potser demanaries que en el teu meravellós país s'acabés aquesta sanguinolenta guerra que dura ja gairebé deu anys. Potser desitjaries deixar de veure a la dona que estimes plorar cada dia per la desesperació. Segurament anhelaries, què arribés el dia què les llàgrimes del teus fills desapareguessin i es tornessin somriures d'uns nens que ja poden jugar tranquils, segurs, de que mai més tornaran a passar gana. Potser així tu, deixaries de sentir-te desolat, trencat per tanta misèria.

Tens por, molta por...però res aconseguirà impedir-te patir. Aleshores marxaràs i endarrere deixaràs un món ple d'impotència i dolor. I notaràs el bategar del teu cor fort i nerviós, accelerat de sentir tantes tristesses i emocions. Però tu patiràs a la recerca de un somni, el somni de poder aconseguir una vida una mica millor...

La incertesa aquesta vegada no aconseguirà tancar-te el camí, sortiràs per trobar un futur, emportar-te amb tu totes o les esperances dels teus, perquè ells s'ho mereixen. No t'importarà gaire com ho hauràs de fer, no saps com, però no hi ha altra manera...Potser hauràs de venir ocult en un camió, viatjant mig asfixiat patint per falta d'aire, xop de suor. O potser vindràs lluitant contra la nit i la marea, tremolant de fred dins d'alguna “patera”. O qui sap si et destrossaràs el cos saltant unes barreres, deixant-te la pell i la vida en els filferros d'alguna frontera.

Ara obre a la fi els teus ulls i mira feliç al teu voltant...
I continua tranquil mirant la tele, assegut al teu sofà.

MOLTES GRÀCIES

A TOTS PER LA VOSTRA

PARTICIPACIÓ

Categoria: Exalumnes...

No tinguis dubtes, val més prevenir...

TUTORIES

**Programa d'estudis
personalitzat**

**Màxim 4
alumnes per classe**

Professors llicenciats

SEGUIMENT

Deures diaris

**Control
agenda**

**Preparació
d'exàmens**

i també...

ANGLÈS

Cursos personalitzats des de 6 anys

Grups reduïts

Preparació exàmens oficials

INFORMÀTICA

Cursos personalitzats des de 9 anys

Un ordinador per alumne

Aprenentatge individualitzat



Informa't

93 860 12 30

Plaça de les Hortes, 5 / 08400 Granollers

www.centreaula.com